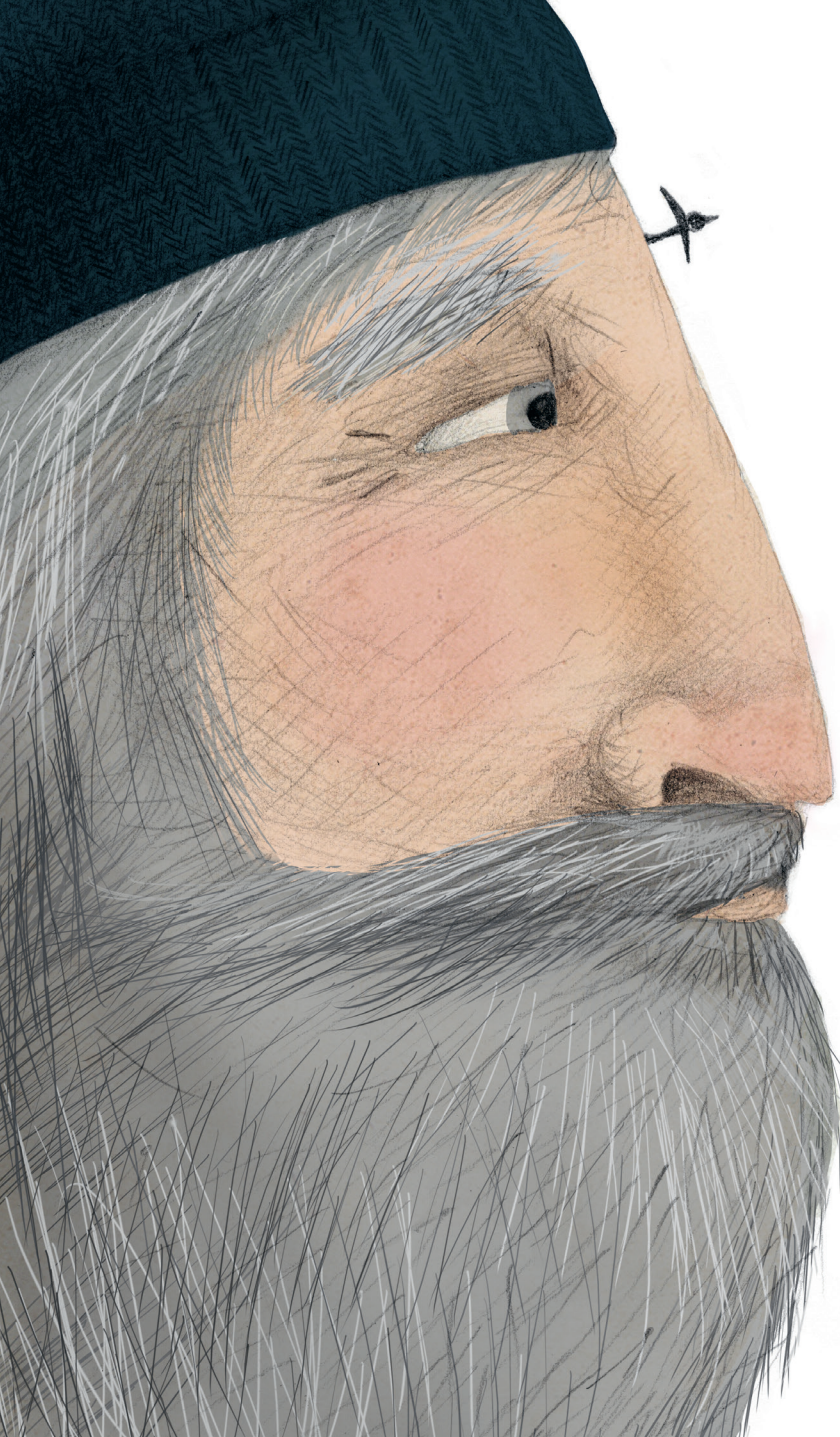

– Te ki vagy? – kérdezte.

– Macska vagyok – feleltem.

Akkorát nevetett, hogy féltem, nehogy beleszakadjon.

– Rendben van – mondta aztán. – Ha te macska vagy, akkor én borz vagyok.

– De én tényleg Macska vagyok – bizonygattam. – Egy kutya, akit Macskának hívnak, egy korcs szuka, keverék vakarék.

– Én pedig Borz vagyok – felelte erre. – Egy ember, akit Borznak hívnak, egy torzonborz csavargó, borzas hajú hajléktalan, kóbor csőlakó lator. Hívhatsz csövesborznak.

A kóboreMBER szemébe néztem, és félrehajtottam a fejem. Korgott a gyomra. Reszelt a tüdeje.

– Anya azt mondta, hogy az emberekben nem szabad megbízni – mondtam.

A férfi felkászálódott, és ledobta magáról a kilapított kartondobozokat. Megropogtatta feldagadt ujjait, és sóhajtott egy hosszút, sípolósat. Ódon pincék és hó alól szabaduló fűcsomók szaga ütötte meg az orrom, a napon felejtett hal bukéjával keverten.

– Nehéz úgy élni, hogy nem bízunk senkiben – mondta aztán az ember, akit Borznak hívtak. – Olyankor nagyon maga alatt van az ember... no meg a kutya. Vagy azt jelenti, hogy a maga ura.

– Ezért vagyok én Macska – vágtam rá. – Mert a macska a maga ura.

– Egy név nem tesz senkit macskává – mondta Borz. – De ha te Macska vagy, akkor Macskának hívlak.

– Macska vagyok – mondtam. – De, őszintén szólva, úgy tűnik, hogy inkább csak magam vagyok, nem a magam ura.

Az ember felállt. Magas volt, mint egy gyárkémény. Szürke szakála a köldökét verdeste, és olyan loboncos volt, mint egy boszorkányseprű.

– Ennek most már vége – mondta Borz remegő szakállal.

– Minek vége? – értetlenkedtem.

– A magányosságnak.

Borz lehajolt hozzám, és egyenesen a szemembe nézett. A tarkómra tette a kezét, aztán szorosan magához ölelt. Éreztem, mekkora szív dobog ott belül.

– Mi ketten hasonlítunk egymásra – mondta Borz. – Egyforma bozontos szőrmókok vagyunk, nyamvadt korcsok.

– És magányosak – vakantottam közbe.

– Magányosak csak voltunk – mondta az ember, akit Borzak hívtak.